

Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ. ΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΦΥΛΛΑ.

Καὶ ἐν ἀρχῇ ἀκόμη τοῦ παρόντος αἰῶνος αἱ ἐφημερίδες ἐθεωροῦντο ἐν Ἀγγλίᾳ ὡς περιττὸν καὶ δαπανηρὸν ἀντικείμενον πολυτελείας. Αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου ταμείου κατεπέεζον εἰσέτι δεινῶς τοὺς χαρτοποιοὺς καὶ τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων· αἱ δαπάναι χάριν τοῦ χαρτοσήμου ἦσαν βαρεῖαι καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη λίαν ὑπέρογκα. Ὑπὸ ταύτας δὲ τὰς περιστάσεις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαδοθῶσι πολὺ αἱ ὀλίγαι ὑπάρχουσαι ἐφημερίδες. Ἡ ἐλάττωσις τῆς ἀξίας τοῦ χαρτοσήμου (τῷ 1833) καὶ ἡ εἰσαγωγή τοῦ ἐφθηνοῦ τέλους ὑπὸ τοῦ Χίλλ (τῷ 1840) ἔδωκαν ἀφορμὴν πρὸς σπουδαίαν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως ταύτης, ἐν τούτοις ὅμως μέχρι τοῦ 1846 καθ' ὅλον τὸ κράτος δὲν ὑπῆρχον πλεότερα τῶν 14 ἡμερησίων φύλλων (12 ἐν Λονδίῳ καὶ 2 ἐν Δουβλίῳ). Ἡ ὀλοτελής ἀρσις τοῦ χαρτοσήμου (τῷ 1856) ἄμεσον συνέπειαν εἶχε τὸ ν' ἀναφανῶσιν ἐν βραχεὶ εἰς ὅλας τὰς γωνίας νέαι ἐφημερίδες, διπλασιασθεῖσαι ἐντὸς πενταετίας. Καὶ τὸ ἔτος 1870 ὑπῆρξε σπουδαῖον διὰ τὸν ἀγγλικὸν τύπον, διότι ἐπέφερε καὶ ἄλλην ἐλάττωσιν τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους, οὕτως ὥστε ἐν ᾧ τὸ πρότερον 120 γραμμ. ἐτίμωντο ἀντὶ ἡμισείας πέννας, ἡδύναντο τῶρα νὰ σταλῶσι διὰ τοῦ ταχυδρομείου 180 γραμμ. ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ τιμήματος. Γενικῶς πιστεύεται, ὅτι τὸ πρόσθετον τοῦτο βάρος τῶν 60 γραμμ. προσετέθη χάριν μόνον τοῦ „Χρόνου“ τῆς μεγαλειτέρας ἐφημερίδος τοῦ κόσμου, τὸ ἀληθὲς δὲ εἶνε ὅτι τὸ παγκόσμιον τοῦτο φύλλον μεγάλως ὠφελήθη ἐκ τῆς ὑποτιμῆσεως ταύτης τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν. Τὴν σήμερον πᾶσα ἀγγλικὴ ἐφημερίς ἀνευ διακρίσεως βάρους ἀπαιτεῖται στελλομένη διὰ τοῦ ταχυδρομείου, νὰ πληρῶσθαι δι' ἕκαστον ἀντίτυπον ἡμισείαν πένναν.

Κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζον ὅτι τὰ ταχυδρομικὰ ταῦτα ὠφελήματα ἤθελον συνεπαγάγει αὐξήσιν τῶν ἐν Λονδίῳ ἐκδιδομένων ἡμερησίων φύλλων. Πράγματι ὅμως τῷ 1870 συνεστήθη ἐν καὶ μόνον νέον τοιοῦτον, ὁ *Οικονομολόγος*, ὑπερασπιζόμενον τὰ συμφέροντα τοῦ Χρηματιστηρίου καὶ ὑφιστάμενον μέχρι τῆς σήμερον, τῷ δὲ 1873 ἰδρύθη καὶ τὸ πολιτικὸν φύλλον ἡ *Ὁρὰ* (Hour), ἥτις ὅμως ἐκοιμήθη τὴν αἰώνιον ὕπνον τῷ 1876. Ἡ πρόοδος δὲν ἐξεδηλώθη τόσον διὰ τῆς ἐκδόσεως νέων δημοσιογραφικῶν ὀργάνων, ὅσον διὰ τῆς μεΐζονος διαδόσεως τῶν ὑπαρχόντων. Πρὸ δέκα καὶ δεκαπέντε ἐτῶν ἐνόμιζον ἐν Ἀγγλίᾳ — ὅπως καὶ σήμερον ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπῃς — ἐκδοσὶν 50—100,000 ἀντιτύπων ὥστε τεράστιον κατόρθωμα, τὴν σήμερον ὅμως ὁ „*Ἡμερήσιος Τηλέγραφος*“ ἐξοδεύει καθ' ἡμέραν 250,000, ἐνίοτε δὲ καὶ 300,000 ἀντιτύπων, ἡ *Σημαία* σχεδὸν τὸ αὐτὸ ποσόν, τὰ *Ἡμερήσια Νέα* 170,000, ὁ δὲ *Χρόνος*, παρ' ὅλην τοὺς τὴν μεγάλην ἀξίαν, 90,000 ἀντιτύπων. Οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν εἰς τοῦτο καὶ ἡ τῷ 1876 γενομένη εἰσαγωγή τῶν λεγομένων „ταχυδρομικῶν τῶν ἐφημερίδων“· περὶ τὴν πέμπτην ὥραν ἐκάστης πρωΐας ἀναχωροῦσιν ἐκ τῶν κυριωτέρων σταθμῶν τοῦ Λονδίνου τέσσαρες σιδηροδρομικαὶ ἀμαξοστοιχίαι, κατευθυνόμεναι πρὸς τὰ κυριώτερα ἐπαρχιακὰ κέντρα τοῦ βρεττανικοῦ κράτους. Καὶ ἄνθρωποι εἶνε ἐπιτετραμμένοι νὰ ἐπιβῶσιν αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς μεταφορᾶς εἶνε αἱ ἐφημερίδες, αἵτινες περιέρχονται εἰς χεῖρας τῶν ἀναγνωστῶν κατὰ τὰς ἐξῆς ὥρας,

ἐν Βιρμινγᾶμ τῇ 7½, ἐν Στάφωρδ τῇ 8½, ἐν Βριστώλ τῇ 9, ἐν Ὑόρκη καὶ Μαγχεστρία τῇ 10, ἐν Λιβερπούλ τῇ 11, ἐν Νιουκάστελ τῇ 12 κτλ.

Φυσικῶς οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἐφημερίδων δὲν ἔθελον δυνηθῇ ποτε νὰ ἱκανοποιηθῶσι τὰς ὅλον ἐκπομπὰς αἰτήσεις τῶν συνδρομητῶν, ἐὰν ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν δὲν ἐγίνοντο ἀνάλογοι πρόοδοι καὶ ὡς πρὸς τὰς τεχνικὰς εὐκολίας τῆς ἐκτυπώσεως τῶν ὀργάνων τῆς δημοσιογραφίας. Ἐφ' ὅσον αἱ ἐφημερίδες ἐτυποῦντο ἐπὶ τῶν κοινῶν πιεστηρίων καὶ μὲ κινητὰ στοιχεῖα ἡ διάδοσις αὐτῶν ἦτο περιωρισμένη ἐντὸς στενῶν ὁρίων. Ἡ εἰσαγωγή ἐφθηνῶν στερεοτύπων πλακῶν, αἱ βελτιώσεις περὶ τοὺς τρόπους τῆς παραγωγῆς τοῦ χάρτου, ἰδίᾳ δὲ ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ ἐν εἰδει *ἀτελευτήτων*, μακροτάτων δηλαδὴ κυλίνδρων, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ἐφεύρεσις ἀξιοπεριέργων καὶ ταχυερῶν πιεστηρίων, τὰ ὅποια διὰ μιᾶς ἐκτυποῦσιν ἀμφοτέρως τὰς πλευρὰς τοῦ χάρτου καὶ ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ ἐτοιμάζουσιν ἀναρίθμητον ποσὸν ἀντιτύπων, ὅλα ταῦτα ἐπέφερον ριζικωτάτην μετατροπὴν εἰς τὸ σύστημα τῆς ἐκδόσεως τῶν σημερινῶν ἐφημερίδων, καὶ πρὸ πάντων δὲ τῶν ἀγγλικῶν. Πολλοὶ ἀκόμη τῶν ἐπιζώντων ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνθυμοῦνται τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὸν θόρυβον, ὃν ἐπροξένησεν ὁ *Χρόνος*, ὅτε πρώτην φορὰν ἐξετυπώθη δι' αἰμοκινήτου μηχανῆς, ἥτις ἤρκει καὶ ὑπερήρκει δι' ὅλην τὴν ἐκδοσὶν τοῦ παγκοσμίου φύλλου. Τὴν σήμερον ὅμως ὑπάρχουσι πολλὰ πιεστήρια, ὧν ἕκαστον ἐντὸς μιᾶς ὥρας δύναται νὰ ἐκτυπώσῃ 24,000 ἀντιτύπων. Οἱ κύλινδροι τοῦ χάρτου ἔχουσι συνήθως πλάτος τεσσαράκοντα καὶ ἕξ δακτύλων καὶ μῆκος *τριῶν καὶ ἡμισείας* ἀγγλικῶν μιλίων, ἕκαστος δ' αὐτῶν ἀρκεῖ εἰς παραγωγὴν τεσσάρων χιλιάδων ἀντιτύπων συνήθους τινὸς Λονδινείου ἡμερησίου φύλλου.

Ἐν ᾧ ἡ Βιέννη ἔχει δεκαεξί, ἡ Βουδαπέστη δεκαεννέα, τὸ Βερολῖνον τριακοντατρία, οἱ δὲ Παρίσιοι μάλιστα ἕξ ἕως ἑπτὰ δωδεκάδας ἡμερησίων φύλλων, ἐν Λονδίῳ, τῇ πολυανθρωποτάτῃ πόλει τοῦ κόσμου, δὲν ἐκδίδονται παρὰ μόνον δεκαοκτὼ τοιαῦτα, ἕξ ὧν μόνον ἐν διανέμεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ δις τῆς ἡμέρας. Τὰ ἕξ ἐκ τούτων πραγματεύονται τὰ συμφέροντα τοῦ ἐμπορίου, τῆς ναυτιλίας καὶ τῆς οἰκονομολογίας, τὰ δὲ λοιπὰ δώδεκα ἀσχολοῦνται εἰς τὰ πολιτικὰ ζητήματα καὶ τὰ ἄλλα σύγχρονα γεγονότα. Καὶ πέντε μὲν ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἐκδίδονται μόνον τῷ ἑσπέρας, ἕξ τῷ πρωΐ μόνον καὶ ἐν δις τῆς ἡμέρας.

Τὴν πρώτην, ὡς γνωστὸν, θέσιν κατέχει ὁ *Χρόνος* (ἰδρυθεὶς τῇ 1. Ἰανουαρ. 1785 ὑπὸ John Walter), ὅστις δὲν εἶνε μὲν τὸ μᾶλλον διαδεδομένον, ἀλλὰ τὸ μεγαλειότερον, πλουσιώτερον καὶ ἐπισημότερον ὅλων τῶν ἀγγλικῶν φύλλων. Περί τινος ὀρισμένης τάσεως ἡ κομματικῆς ἀποχρώσεως τοῦ ὀργάνου τούτου τῆς κοινῆς γνώμης οὐδὲ λόγος κἂν πρέπει νὰ γίνεται· σήμερον χρησιμοδοτεῖ οὕτως, αὐριον ἄλλως, εἶνε ἐντελῶς ἀνεξάρτητον, καίτοι οὐχὶ πάντοτε μετὰ τῆς δεούσης ἀμεροληφίας. Ἐκαστος ἀριθμὸς αὐτοῦ περιέχει 16 ἕως 24 σελίδας μεγάλου σχήματος καὶ τιμᾶται ἀντὶ 50 λεπτῶν (εἰς ἑλληνικὸν νόμισμα), ἐν ᾧ τὰ λοιπὰ λονδίνεια φύλλα, ἐξαιρουμένου τοῦ Ἑωθινοῦ Ἀγγελιαφόρου, ἔχουσι τὸ τρίτον τῆς τιμῆς ταύτης. Ὁ *Χρόνος* πανταχοῦ ἔχει ἀνταποκριτὰς

ΤΟ ΖΗΛΙΑΡΙΚΟ.

Κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ L. Horovitz.

Ἡ μητέρα μας κοιμάται,
 Ἀπ' τῆς ζήλια μὴ φωνάζης,
 Μὴ ξυπνήσῃ καὶ τρομάξῃ,
 Μὴ τὸν ὕπνο της ταραξῇ
 Ἡ μεγάλη σου φωνή.

Ἡ μητέρα μας κοιμάται,
 Καὶ σὺ πλεὶς νὰ ἡσυχάζῃς,
 Τὸ παιγνίδι σου ἄς λείπῃ
 Καὶ οἱ κρότοι καὶ οἱ κτύποι
 Κ' ἡ παραμικρὴ φωνή.

Ἡ μητέρα μας κοιμάται,
 Εἰς τὴν νύκτα μὴ ζηλεύῃς
 Κι' ὅταν πλεὶς θὰ νὰ ξυπνήσῃ
 Ἐνα φίλημα θὰ ἔχῃς
 Μὲ τὴν κοῦκλά σου μαζή.

καὶ ἀμείβει τοὺς συνεργάτας του γενναιότερον πάσης ἄλλης ἐφημερίδος. Μυθώδῃ ὅμως εἶνε τὰ κέρδη, τὰ ὅποια προ-
πορίζονται οἱ ἰδιοκτῆται του κυρίως διὰ τῶν ἀπειραριθμίων
ἐν ταῖς στήλαις του καταχωριζομένων εἰδοποιήσεων, διὰ νὰ
φαντασθῇ δὲ τις ὅποια εἶνε ταῦτα, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν
ὅτι εἰς τὴν θυγατέρα ἐνὸς τῶν ἰδιοκτητῶν ἐδόθησάν ποτε
ὡς προῖξ τὰ ἔσοδα μιᾶς στήλης τῶν εἰδοποιήσεων.

Τὰ ἐκτεταμένα οἰκοδομήματα τοῦ Χρόνου περιέχουσιν
ὄχι μόνον τὰ γραφεῖα τῆς Συντάξεως, τὴν Διεύθυνσιν, τὴν
Διεκπεραίωσιν, καὶ τὸ τυπογραφεῖον, ἀλλὰ καὶ ἐν μηχανουργεῖον,
ἐν χυτήριον ἐν ἡλεκτρικὸν ἐργαστήριον, μαγειρεῖα, ἐστιατόρια κτλ.
Ἐξαιρουμένου τοῦ χάρτου ὅλον τὸ λοιπὸν ὑλικὸν κατασκευάζεται ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσιν οἰ-
κοδομήμασι, καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ τυπογραφικαὶ μηχαναί, οἱ
ἡλεκτρικοὶ λαμπτήρες καὶ τὰ φαγητὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς
ὑπηρεσίας. Τὰ δὲ νέα κτίρια ἡγέρθησαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ
ἰδιοκτῆτου καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ φύλλου ἀνευ τῆς βοή-
θείας ἀρχιτέκτονος· αἱ κέραμοι π. χ. κατασκευάσθησαν ἐν
τῇ ἐξοχικῇ ἐπαύλει τοῦ ἐκδότου τοῦ Χρόνου καὶ ὑπὸ τῶν
ὑπαλλήλων του μετεφέρθησαν εἰς Λονδίνον ἐπὶ ἰδίων ἀμα-
ξῶν. Καὶ δι' ἄλλας ἐφημερίδας, ἀγγλικὰς καὶ μὴ, ὡς π. χ.
τὴν ἐφημερίδα τοῦ Μαγδεβούργου, τὸν Τύπον τῆς Βιέννης,
κατεσκευάσθησαν ἐνταῦθα πολλὰ πιεστήρια. Αἱ μηχαναὶ
αὗται ἐκτυποῦσι δύο ἀντίτυπα διὰ μιᾶς, ἥτοι ἐν περιπτώσει
ἀνάγκης 24,000 ἀντιτύπων ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

Εὐάρεστον αἰσθημα καταλαμβάνει τὸν ἐπισκεπτόμενον,
βλέποντα ἐνώπιόν του οὐκ ὀλίγους μαγείρους, ἐργαζομένους
ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου· μία αἰθουσα
χρησιμεύει ὡς ἐστιατόριον διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Διευ-
θύνσεως καὶ Διεκπεραιώσεως, ἑτέρα δὲ εἶνε ὠρισμένη διὰ
τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς στοιχειοθέτας. Ἐκεῖ δὲ ὅπου κεῖν-
ται τὰ γραφεῖα τῆς Συντάξεως ὑπάρχει καὶ ἰδιαίτερα αἰ-
θουσα, εἰς ἣν καταλήγει τὸ ἐκ Παρισίων τηλεγραφικὸν σύρμα,
πλησίον δὲ τῆς τηλεγραφικῆς συσκευῆς ἴσεται στοιχειοθε-
τικὴ μηχανή, τῇ βοηθεῖα τῆς ὁποίας ἀμέσως ἐτοιμάζονται
πρὸς ἐκτύπωσιν τὰ μακρὰ ἐκ Παρισίων τηλεγραφήματα. Ἐν
τινὶ ἄλλῳ θαλάμῳ εὐρίσκονται τὰ στόμια τῶν τηλεφώνων,
τὰ ὅποια συγκοινωνοῦσιν ἀμέσως πρὸς τὸ Κοινοβούλιον καὶ
δι' ὧν οἱ ἐν τοῖς θεωρείοις τῶν ἐφημεριδογράφων ἐν τῇ
Ἀνῶ καὶ Κάτω Βουλῇ καθήμενοι ἀνταποκριταὶ ὑπαγορεύ-
ουσιν εἰς τοὺς στοιχειοθέτας τοὺς διαφόρους ἐν τοῖς Κοινο-
βουλίοις λόγους, κατὰ τὸν τρόπον δὲ τοῦτον ὁ Χρόνος κα-
τορθώνει νὰ δημοσιεῇ πάντοτε καὶ ταχύτερον πάντων τῶν
ἄλλων φύλλων τὰς ἐκτενεστάτας καὶ ἀσφαλεστάτας ἐκ τῶν
Βουλῶν πληροφορίας.

Δεύτερος μετὰ τὸν Χρόνον κατὰ τὴν σπουδαιότητα
καὶ τὴν σημασίαν θεωρεῖται ὁ „Ἡμερήσιος Τηλέγραφος“.
Ἰδρυθεὶς τῷ 1855 ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Sleigh, δὲν
ἠδύνατο κατ' ἀρχὰς νὰ ὀρθοποδήσῃ ὡς ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας
τῶν κεφαλαίων. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη ὁ κυριώτερος τῶν
πιστωτῶν του, ὁ τυπογράφος Levy, ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύ-
θυνσιν του, οἱ δὲ ἐμπειρότατοι τῶν εἰδημόνων εἶχον τότε
εἰπεῖ, ὅτι ἐξέλεξε τὴν κακίστην πληρωμὴν, ἐξ ὧν ἠδύνατο
νὰ λάβῃ. Ἀλλὰ πολλάκις αἱ τοιαῦται προρρήσεις διαφεύ-
δονται. Τὸ νέον φύλλον, ἅμα ὡς ἡ τιμὴ αὐτοῦ ἡλαττώθη,
κατέλαβε μετ' οὐ πολὺ θέσιν ἐπὶ ζήλον μεταξὺ τῶν ἄλλων
ἐφημερίδων. Διὰ τῶν μετέπειτα ἐπιτυχιῶν του ἐλησμονήθη
ἡ παλαιὰ του χρεωκοπία καὶ ἀπὸ δεκαετίας εἶνε τόσον δια-
δεδομένον, ὅσον οὐδὲν ἄλλο σημαντικὸν δημοσιογραφικὸν
φύλλον ἐπὶ γῆς. Καὶ ἐπέτυχε τὸν σκοπὸν τοῦτον οὐχὶ ἀνευ

πολλῶν δυσκολιῶν καὶ προσκομμάτων· οἱ ἰδιοκτῆται του
ἦσαν τολμηροὶ καὶ ἐπιχειρηματικοί, ἐπὶ πολλὰ ὅμως ἔτη
συνέβαινε οὐχὶ σπανίως νὰ μὴ ἔχωσιν εἰς χεῖράς των οὐδ'
ὅσα χρήματα ἀπαιτοῦντο πρὸς ἐκδοσιν τοῦ προσεχοῦς ἀριθ-
μοῦ. Τὴν σήμερον τὰ ἐτήσια καθαρὰ κέρδη ὑπολογίζονται
εἰς 120,000 λίρας στερλίνας. Προσέφερε δὲ ὁ Τηλέγραφος
καὶ τῇ ἐπιστήμῃ μεγάλας ὑπηρεσίας, διότι τῷ 1873 ἐξαπέ-
στειλεν εἰς Ἀσσυρίαν τὸν ἀσιανολόγον Γεώργιον Σμιθ· πρὸς
ἐρευναν τῶν σφηνοειδῶν ἐπιγραφῶν, τῷ δὲ 1875 καὶ 1876
ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ „Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης“ παρε-
σκεύασε καὶ διετήρησε τὴν εἰς Ἀφρικὴν περιήγησιν τοῦ
Στάνλεϋ, ἥτις ἀπῆτησεν ἐν συνόλῳ δαπάνην 800,000 φράγκ.
Ἐν τῇ πολιτικῇ ὁ „Τηλέγραφος“ μέχρι ἐσχάτων ἦν ἀφω-
σιωμένος εἰς τὸ κόμμα τῶν φιλελευθέρων καὶ ὠρίετο εἰς
τὸ ὄνομα τοῦ Γλάδστωνος, ἀλλ' αἱ ἐκδηλωθεῖσαι πρὸς τὴν
Ῥωσσίαν φιλικαὶ διαθέσεις τῆς φατρίας ταύτης παρεκίνησε
τοὺς διευθυντὰς αὐτοῦ ν' ἀνακρούσωσι πρῶμυαν διαρκοῦντος
τοῦ τελευταίου ἀνατολικοῦ πολέμου. Κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρό-
νου ὁ „Τηλέγραφος“ εἶχε καταστῆ εἰδικώτερος καὶ σωβι-
στικώτερος καὶ αὐτῶν τῶν ὀργάνων τῆς συντηρητικῆς μερί-
δος. Ἐν πολλοῖς δὲ καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη εἶνε τοιοῦτος,
ἐν γένει ὅμως δεικνύει πολλὴν ἀνεξαρτησίαν ὡς πρὸς τὴν
πολιτικὴν. Ἐν τῶν διακριτικωτάτων γνωρισμάτων τοῦ δη-
μοφίλου τούτου φύλλου εἶνε ἡ ἐνδελεχὴς καὶ ἀκατάπαυστος
μέριμνα, ἣν καταβάλλει περὶ τῶν πραγμάτων τῶν ἀναφερο-
μένων εἰς τὰς πενομένας τάξεις τοῦ Λονδίνου. Ἐπίσης δὲ
καὶ γράφεται εἰς ἰδιόρρυθμον ἀγγλικὴν γλῶσσαν, μεστήν
εἰκόνας, νευρώδη καὶ δημοτικὴν.

Τὸ σπουδαιότερον ὄργανον τῆς μερίδος τῶν „Τόρων“
εἶνε ἡ *Σημαία*, τὸ μόνον ἀγγλικὸν φύλλον τὸ ἐκδιδόμενον
δις τῆς ἡμέρας. Ὡς ἐσπερινὸν φύλλον ἀπὸ πολλῶν δεκαε-
τηρίδων ἤδη ὑφιστάμενον, προσέλαβε τῷ 1869 τὸ πρόσχημα
καὶ ἐωθινής ἐφημερίδος. Ἀφ' οὗτου δὲ πρό τινων ἐνιαυτῶν
ἀπέθανεν ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτῆς Johnstone καὶ διὰ διαθήκης
κατέστησε τὸν συνεργάτην του Matford ἰσόβιον ἀρχισυν-
τάκτην καὶ διευθυντὴν αὐτῆς, κατέστη καὶ ἡ πρῶν ἀκαμ-
πτος συντηρητικὴ στάσις τῆς „Σημαίας“ μᾶλλον ἐλευθερά
καὶ ἀμερόληπτος, διὰ γενναίων δὲ ἀμοιβῶν κατορθώνει ἡ
διεύθυνσις ἐκάστοτε νὰ ἔχῃ ἐπισήμους καὶ σπουδαίους συν-
εργάτας. Διὰ τῶν βελτιώσεων τούτων πολλαχῶς ὠφελήθη
τὸ φύλλον ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος, διότι
ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν γίνεται προσφιλέστερον εἰς τὸν λαὸν
καὶ ἡ ἐκδοσις αὐτοῦ ἀριθμεῖ τόσα σχεδὸν ἀντίτυπα, ὅσα
καὶ ἡ τοῦ „Τηλεγράφου“. Ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα, τὴν πε-
ριεκτικότητα καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δη-
μοσιευομένων εἰδήσεων ὑπερτερεῖ ἡ „Σημαία“ ἴσως ἀπάντων
τῶν ἀγγλικῶν φύλλων.

Ἡ κυριώτερά ἐφημερίς τῆς φιλελευθέρως μερίδος εἶνε
„τὰ *Ἡμερήσια Νέα*“, ἰδρυθέντα τῷ 1840 ὑπὸ τοῦ φιλαν-
θρώπου Καρόλου Δίκινς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ καταπολεμη-
θῶσιν αἱ εἰς τὸν σημερινὸν κοινωνικὸν βίον ἐπιπολάζουσαι
κακίαι. Ἀλλ' ὀλίγαι ἐβδομάδες ἤρκεσαν νὰ πείσωσι τὸν
εὐγενῆ ἰδρυτὴν περὶ τοῦ ἀνεπιτεύκτου τῶν ἰδανικῶν σκοπῶν
του καὶ οὕτως ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τῆς συντάξεως.
Ἐκτοτε εἰς πολλὰς περιήλθον οἰκονομικὰς δυσχερείας τὰ
„Ἡμερήσια Νέα“, ἐβελτιώθη δὲ ἡ κατάστασις των αὐτῇ ση-
μαντικῶς, ἀφ' οὗτου ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου περιορίσθη μόνον
εἰς μίαν πένναν. Ἀργότερον αἱ ἀπαράμιλλοι πολεμικαὶ ἀν-
ταποκρίσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φόρβες, τοῦ Ὀδόνοβαν (ἀπο-
θανόντος ἐν τῷ κατὰ τοῦ Μαχδὶ πολέμῳ) καὶ τοῦ Mac

Gahan εις τόσον βαθμόν ἐτίμησάν καὶ ὠφέλησαν τὴν ἐφημερίδα ταύτην, ὥστε τὴν σήμερον ὡς πρὸς τὰ εἰσοδήματα καταλαμβάνει τὴν τετάρτην θέσιν μεταξύ ὅλων τῶν ἐφημερίδων τῆς Ἀγγλίας.

Ἀρχαιότατον τῶν ὑφιστάμενων λονδινείων ἡμερησίων φύλλων εἶνε ὁ „Ἑωθινὸς Ταχυδρόμος“ (ἱδρυθεὶς τῷ 1772), ὅστις μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας περιγράφει τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ αὐτῇ καὶ τῇ ἀριστοκρατικῇ κοινωνίᾳ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο θεωρούμενος πρώτη εἰδικότης. Εἰς τὴν πολιτικὴν εἶνε συντηρητικὸς, φιλελεύθερος ὅμως εἶνε ὁ ἥδη ἐννεήκοντα ἐτῶν βίον ἔχων „Ἑωθινὸς Ἀγγελιαφόρος“, ἰδιοκτησία καὶ ὄργανον τῆς συντεχνίας τῶν κατῳκίων, ὧν μετὰ πολλῆς δυνάμεως καὶ ζήλου ὑπερασπίζεται τὰ συμφέροντα.

Μεταξὺ τῶν ἐσπερινῶν φύλλων — ἐκδιδομένων πεντάκις ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας μ. μ. — γνωστα-

τάτη εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἶνε ἡ „Pall Mall Gazette“, ἱδρυθεῖσα πρὸ εἰκοσαετίας ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ ποιητοῦ Thackeray. Ἄλλοτε συντηρητικὴ, ἐγίνε τὴν σήμερον φιλελεύθερα. Ἐπίσης φιλελεύθερα εἶνε καὶ ἡ „Ἠχώ“, ἱδρυθεῖσα τῷ 1868 καὶ πωλουμένη ἀντὶ ἡμισείας πέννας. Δεύτερον ἐσπερινὸν φύλλον τῆς αὐτῆς ἀξίας εἶνε τὰ συντηρητικὰ „Evenings News“, ὑφιστάμενα ἀπὸ τοῦ 1881, ἀλλὰ μὴ ὑποσχόμενα βίον θαλερόν καὶ ἀκμαῖον. Αἱ λοιπαὶ ἐσπεριναὶ ἐφημερίδες τιμῶνται ἀντὶ μιᾶς πέννας καὶ ἀρχαιοτάτη μὲν αὐτῶν εἶνε ἡ „Spectator“ (συντηρητικὴ), νεωτάτη δὲ ἡ „Ἐφημερίς τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου“, ἱδρυθεῖσα τῷ 1880 ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Συντάξεως τῆς „Pall Mall Gazette“, ὅταν ὁ νέος ἰδιοκτῆτης τῆς τελευταίας ταύτης παρήτησε τὴν πρώην πολιτικὴν καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἐφημερίς του δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ ὑπερμαχῇ τῶν ἀρχῶν τοῦ Διςραέλη.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

(συνέχεια).

Κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου καὶ τὴν προτεραιάν ὦραν ἐξύπνησε, ἀλλὰ πούθενά δὲν ἦτο καμμία γυνὴ μὲ τὸν πρᾶσινον πέπλον· ὑπεμειδίασε σκώπτων ἑαυτὸν διότι περιέμενε τοιοῦτό τι, ἀνέστη ἄθυρμος διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀλλ' αἰφνης παρετήρησε ἐν λευκὸν μανδῆλιον, τὸ ὅσοον βέβαια αὐτὸς δὲν ἀφῆκεν ἐκεῖ· τὸ παρετήρησεν· εἰς αὐτὸν θα ἀνῆκε, διότι εἰς μίαν ἀκραν ἦσαν κεντημένα τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός του γράμματα. „Πόθεν ἦλθε λοιπὸν αὐτὸ τὸ μανδῆλι ἐδῶ;“ ἀνεφώνησεν ἐν ταραχῇ, ὅτε μετ' ἀκριβεστέραν παρατήρησιν εὗρεν ὅτι τὸ μανδῆλι ἦν ἐκ τῆς συλλογῆς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν εἶχε παραγγείλει καὶ λάβει κεντημένην παρὰ τῆς ἐπαίτιδος κόρης καὶ τὴν ὁποίαν ὡς ἱερὰν ἀνάμνησιν εἶχε πάντοτε κεκρυμμένην. „Λέγεις, νὰ ἦνε καὶ τοῦτο νέον σημεῖον τῆς παρουσίας της;“ Ἐξεδίπλωσε τὸ μανδῆλιον καὶ ἐζήτηε μήπως εὕρῃ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἄλλην καμμίαν ἐπιστολήν. „Ἦτο κενόν, ἀλλ' εἰς ἄλλην πάλιν γυνίαν ἀνεκάλυψε ὀλίγα τινὰ γράμματα μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ ὄνομά του χάριτος κεντημένα καὶ λέγοντα: „Διὰ παντός!“ — „Λοιπὸν ἐδῶ ἦτανε πάλιν αὐτή!“ ἀνέκραξε περίλυπος ὁ νεανίας. „Καὶ δὲν τὴν εἶδον εἰς βαθὺν παραδεδομένος ὕπνον! Διατὶ ὅμως μοὶ δίδει αὐτὰ τὰ σημεῖα, διατὶ ἐπαναλαμβάνει τὸν θλιβερόν τοῦτον ἀποχαιρετισμόν, ὅστις καὶ τότε καὶ χθὲς ἀκόμη μὲ κατέστησε τόσον δυστυχῆ;“

Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ κατὰ σειράν τοὺς ὑπηρέτας, ἀν διήλθε διὰ τοῦ κήπου καμμία ξένη. „Ὅλοι ἀνεξαίρετως ἀπήντησαν ἀποφατικῶς, ὁ δὲ γηραλέος κηπουρὸς προσέθηκεν ὅτι ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ὥρων οὐδεὶς ἐφάνη ἐν τῷ κήπῳ ἐκτὸς τῆς κυρίας. „Καὶ τί ἐφοροῦσεν“, ἠρώτησεν ὁ Φρέβεν παραδόξως ἐκπεπληγμένος.

— „Πάρα πολλὰ ζητᾷς, κύριε“, ὑπέλαβεν ὁ γέρον, „ἐφοροῦσε, ποῦ λές, πολὺ ὠραῖα ροῦχα, τί ροῦχα ὅμως δὲν ἔξυρῳ νὰ τὸ πῶ· ὅταν μάλιστα πέρασεν ἀπὸ κοντά μου, ἰκούννησε τὸ κεφάλι της μὲ καλὸν τρόπον καὶ μὲ εἶπε: Καλὴ μέρα, κύρ Γιακουμῆ!“

Ὁ Φρέβεν ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν γέροντα καὶ εἶπεν αὐτῷ χαμηλῇ τῇ φωνῇ: „Σ' ἐξορκίζω νὰ με πῆς, φοροῦσε ἕνα πράσινο βέλο; δὲν εἶχε καὶ ἕνα μαῦρο πρᾶγμα ὑπροστά ἔσ' ἡ μᾶτιά της, ἔτσι;“

Ὁ γέρον κηπουρὸς τὸν ἠτένισε μετ' ἀπορίας καὶ ἤρχισε νὰ κινή τὴν κεφαλὴν του πρὸς ἐκφρασιν κακῆς ὑποψίας.

Καὶ ἀπήντησε: „Τί μαυρο πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ ποῦ λές, κύρ Φρέβεν; Ἐλα Χριστὲ καὶ Παναγιά! τί ἔχουν τὰ ὄμματα τῆς κυρᾶς γιὰ νὰ φορέσῃ τέτοιο πρᾶγμα; Βγάλε, παιδί μου, αὐταῖς τῆς ιδέαις ἀπὸ τὸ κεφάλι σου· πρέπει νὰ Σε πειράξῃ καὶ ἡ πολλὴ ζέστα, καὶ τὸ καλὸ ποῦ Σὲ θέλω, φόρεσε ἕνα φάθινο καπέλο.“ Ταῦτα εἰπὼν ὁ γέρον ἀπεσύρθη κινῶν σύννοος τὴν κεφαλὴν, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ὑπηρέτας ἐξήγησε μακρόθεν διὰ λίαν ὑπόπτου χειρονομίας, φέρων δηλ. τὸν δεικτὴν πρὸς τὸν ἐγκεφαλικὸν χώρον, ὅτι: αὐτὸς ὁ νέος δὲν τὰ εἶχε διόλου σωστά.

XXX.

Οὐδὲ τὴν φορὰν ταύτην κατήντησεν ὁ Φρέβεν εἰς ἄλλο τι ἀποτέλεσμα, εἰμὴ ὅτι ἀκατανόητος πράγματι εἶνε ἡ συμπεριφορὰ τῆς κόρης ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τόσον ἐνδομύχως ἠγάπησε· τοσοῦτον δὲ τὸν ἀπησχόλει αὐτὸ τὸ αἰνιγματώδες παίγνιον μὲ τὸν πόνον καὶ τοὺς πόθους του, αἱ τελευταῖαι δηλ. εἰς τὴν ἀναδενδράδα ἐμφανίσαις, ὥστε πολλὰ, τὰ ὅποια ἦτο φυσικώτατον νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν του, τὸν διέφευγον. Ἡ Ἰωσηφίνα, λόγου χάριν, προσῆλθε μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ δεῖπνον· ὁ Βαρῶνος πάλιν ἦτο κακόθυμος καὶ βραχυλογώτατος, προσεπάθει δὲ νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν ἐνδόμυχον ἀθυμίαν του, ἥτις ἦν ἐξωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ ὠμίλει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του, διὰ βλασφημιῶν ὅτε μὲν κατὰ τῶν φαγητῶν ὅτε δὲ κατὰ τῆς εὐπρεπίσεως τῶν τοῦ οἴκου. Πάντα ταῦτα ἠνείχετο ἡ ἀτυχὴς γυνὴ σιωπηλῶς καὶ μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἔρριπτεν ἐνίοτε πρὸς τὸν Φρέβεν ἐν βλέμμα ὥσει ἐπιζητούσα παρηγορίαν καὶ βοήθειαν παρ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ δυστυχὴς δὲν παρετήρει πῶς κατεσχόπευεν αὐτὰ τὰ βλέμματα ὁ σύζυγός της καὶ πόσον αὐτὸς ἐκοκκίνιζεν ὅταν συνήντα τοὺς ὀφθαλμοὺς της πρὸς τὸν φίλον του διευθυνομένους.

Ὅλα αὐτὰ ἐβλεπε καὶ ἤκουεν ὁ Φρέβεν ὡς πράγματα συνήθη καὶ οὔτε ἐφρόντιζε κἀν νὰ ἐρωτήσῃ ἀπαξ τὴν Ἰωσηφίνα διὰ τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας ταύτης τοῦ Φάλδνερ ἐξάψεως. Οὐδὲ παρετήρησε μάλιστα ὅτι αὐτὴ ἐφέρετο μετ' ἀσυνήθους ἐπιφυλακτικότητος πρὸς αὐτὸν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συζύγου της, καὶ εἰς ἑκτακτον ἐργασίῳ πληθῶραν ἀπέδιδε τὰς ἐπιμόνους προσκλήσεις τοῦ φίλου του ὅπως τὸν συνοδεύῃ σήμερον ἐκεῖ καὶ αὐριον ἀλλοῦ πρὸς χωρογραφικὰς εἰς